

Sygn. akt II K 359/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2019 roku

Sąd Rejonowy w G. II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Piotr Gensikowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Formaniewicz

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w G. A. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 października 2019r. sprawy karnej

P. G. - syna K. i I. z domu O., urodzonego (...) w G., zamieszkałego (...) (...) W. (...) obywatelstwa polskiego, PESEL (...), nie karanego,

oskarżonego o to, że:

w dniu 27 stycznia 2019 roku po drodze publicznej w G. przy ul. (...) kierował pojazdem marki V. (...) nr rej. (...) pomimo prawomocnej decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami w zakresie prawa jazdy kategorii (...) nr (...) (...) wydanej przez Starostę (...) w dniu 29 września 2016

tj. czyn z art. 180a k.k.

orzekł:

I. Przyjmując, że oskarżony **P. G.** swoim zachowaniem opisanym w akcie oskarżenia wyczerpał znamiona występku z art. 180a kk przyjmując, że wina i społeczna szkodliwość czynu przypisanego podejrzanemu nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego warunkowo umarza na okres 1 (jednego) roku próby od daty uprawomocnienia się orzeczenia.

II. Na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk zasądza od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 800 zł (osiemset złotych),

III. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 zł (sześćdziesięciu złotych) opłaty oraz kwoty 146, 68 zł (sto czterdzieści sześć złotych 68/100) wydatków postępowania.

UZASADNIENIE

W dniu 29 września 2016 roku Starosta Świecki wydał wobec P. G. decyzję o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi w zakresie kategorii (...). Wymieniona decyzja stała się ostateczna w dniu 18 października 2016 roku.

dowód: odpis decyzji (k. 3)

W dniu 27 stycznia 2019 roku w G. na ulicy (...) P. G. kierował pojazdem marki V. (...) o nr rej. (...) po to, aby odebrać meble z magazynu.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. G. (k. 15), notatka urzędowa (k. 1)

P. G. nie był karany sędownie za przestępstwa. Przed zdarzeniem z dnia 27 stycznia 2019 roku P. G. był czterokrotnie karany za wykroczenia związane z ruchem drogowym popełnione w okresie od 1 marca 2016 roku do 18 kwietnia 2017 roku.

dowód: zapytanie o karalność (k. 10), informacja K. w G. (k. 6)

P. G. ma pozytywną opinię w miejscu zamieszkania. Nie utrzymuje kontaktów z osobami o negatywnej opinii. W jego miejscu zamieszkania nie miały miejsca interwencje policji wobec jego osoby, nie jest widywany po spożyciu alkoholu, czy innych środków zmieniających świadomość.

dowód: dane z wywiadu środowiskowego (k. 76v.)

P. G. jest zatrudniony jako mechanik serwisu, który ma charakter mobilny. W związku z tym brak prawa jazdy utrudnia mu wykonywanie tej pracy.

dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. G. (k. 80v.)

Oskarżony **P. G.** w toku postępowania przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 15). Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie w postaci dokumentów takich, jak: notatka służbowa (k. 1), odpis decyzji (k. 3), zapytanie o karalność (k. 10), wywiad środowiskowy (k. 76-77). Sąd dał wiarę dokumentom ujawnionym w sprawie, których autentyczności ani prawdziwości żadna ze stron postępowania, ani też Sąd z urzędu nie zakwestionował.

P. G. został oskarżony o to, że w dniu 27 stycznia 2019 roku po drodze publicznej w G. przy ul. (...) kierował pojazdem marki V. (...) nr rej. (...) pomimo prawomocnej decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami w zakresie prawa jazdy kategorii (...) nr (...)(...) wydanej przez Starostę (...) w dniu 29 września 2016, **tj. czyn z art. 180a k.k.**

Oskarżony **P. G.** w swych wyjaśnieniach przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a zdaniem Sądu w świetle materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu przestępczego nie ulegało wątpliwości. Wniosek ten wynikał nie tylko z jego wyjaśnień, ale także z dowodów z dokumentów. Na podstawie tych dowodów Sąd uznał sprawstwo i winę oskarżonego w zakresie popełnienia czynu zabronionego określonego w art. 180a k.k.

Przestępstwo przewidziane w art. 180a k.k. zagrożone jest karą alternatywną. Z uwagi na zagrożenie ustawowe przypisanego oskarżonemu przestępstwa Sąd rozważał możliwość zastosowania wobec niego instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego. W ocenie sądu stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego nie był znaczny. Ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonej powinna mieć charakter kompleksowy, a więc uwzględniający wszystkie okoliczności stanowiące jego wyznaczniki określone w art. 115 § 2 k.k. Za przyjętą przez sąd oceną stopnia społecznej szkodliwości czynu przemawiał odstęp czasu pomiędzy dniem wydania decyzji administracyjnej o cofnięciu uprawnień (29.9.2016 r.) a dniem popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu zabronionego (27.1.2019 r.). Zdaniem Sądu stopień winy oskarżonego także nie był znaczny. Mimo decyzji o cofnięciu uprawnień podjął on w dniu zdarzenia decyzję o kierowaniu pojazdem w sytuacji, gdy nikt inny nie mógł tego uczynić (k. 15). Oskarżony jest osobą niekaraną za przestępstwo oraz przestępstwo skarbowe. Zdaniem Sądu z tego powodu zachodzi co do niego pozytywna prognoza kryminologiczna, że w przyszłości nie popełni żadnego przestępstwa. W ocenie sądu do odmiennej oceny prognozy kryminologicznej nie upoważniają informacje wynikające z karty informacyjnej. Lektura tego dokumentu mogłaby uzasadniać wniosek, że oskarżony był uprzednio czterokrotnie karany za tego typu wykroczenia (k. 6). Zdaniem sądu biorąc pod uwagę datę wydania tych mandatów (ostatni z 18 kwietnia 2017 r.) należy jednak przyjąć, że doszło do zatarcia ukarania w tym zakresie. W świetle art. 46 § 2 k.w. ukaranie ulega zatarciu z upływem 2 lat od wykonania kary nałożonej w formie mandatu karnego. Oznacza to, że oskarżony na chwilę zamknięcia przewodu sądowego nie był osobą karaną za wykroczenia, gdyż od dnia wykonania kary grzywny nałożonej w formie mandatu karnego minęły dwa lata. Zdaniem sądu nawet hipotetyczna karalność oskarżonego za wykroczenia nie sprzeciwia się przyjęciu co do niego pozytywnej prognozy kryminologicznej. Należy

wszakże mieć na uwadze odstęp czasu pomiędzy dniem wydania mu ostatniego mandatu (18 kwietnia 2017 r.) a dniem popełnienia przypisanego mu czynu (27 stycznia 2019 r.), który zdaniem sądu uzasadnia wniosek, że w przyszłości nie popełni on żadnego nowego przestępstwa.

Z tych wszystkich względów Sąd warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonej na okres 1 roku próby, o czym orzeczono na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. oraz art. 67 § 1 k.k. jak w punkcie I-szym wyroku.

Zdaniem sądu warunkowe umorzenie postępowania karnego pozwoli oskarżonemu w dalszym ciągu prowadzić działalność zarobkową, a w efekcie pozwoli oskarżonemu samodzielnie funkcjonować w społeczeństwie, bez konieczności utrzymywania się z opieki społecznej.

Sąd na podstawie art. 67 § 3 k.k. w punkcie II-gim wyroku orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 800 zł, aby stanowiły dla niego finansową realną dolegliwość, której poniesienie może w jego przypadku mieć znaczenie wychowawcze, uświadamiając bezprawność jego zachowania.

Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z 1983 r. Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz art. 629 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. sąd w punkcie III-cim wyroku obciążył oskarżonego opłatą oraz wydatkami postępowania, gdyż miesięczne dochody oskarżonego z pracy w wysokości kwoty 2.500 zł (k. 80) uzasadniały wniosek, że jest w stanie ponieść te koszty procesu.